

ved forslaget. Det er dog næppe velbegrunder at anvende to forskellige frister på henholdsvis 5 og 7 dage, og det foreslås derfor at benytte det samme mindste varsel i de to tilfælde, nemlig en uge. Da retsplejelovens § 599 ikke nærmere angiver, hvilke oplysninger den forkyndte udpantningsbegæring skal indeholde, og da bestemmelsens angivelse af, at også kendelsen skal forkyndes, bliver uanvendelig; når autorisationssystemet bortfalder, jfr. forslagets § 6, er der i forslagets § 7, stk. 1, optaget en særlig regel om forkyndelse.

Den meddelelse, som forkyndes, skal herefter angive, hvilke ydelser udpantningen omfatter. Det må angives, hvilken art ydelse der er tale om, og ved løbende ydelser, f. eks. skatter, hvilken rate. Ved forkyndelse for den enkelte skyldner vil det være naturligt også at angive det skyldige beløb. Endvidere skal anføres, hvornår udpantningen tidligst vil blive begyndt. Efter forslagets § 7, stk. 3, kan det tidligst være en uge efter forkyndelsen. Det vil være tilstrækkeligt, at meddelelsen indeholder en trykt bemærkning om, at udpantning vil blive begyndt en uge efter forkyndelsen. Skal forretningen begyndes på vedkommende myndigheds kontor, jfr. § 9, vil det ofte kunne være praktisk at lade indkaldelsen indgå i den forkyndte meddelelse.

Efter forslaget har den myndighed, som skal foretage udpantningen, pligt til at sørge for, at forkyndelse sker. Er forkyndelse allerede sket ved opkrævsmyndighedens foranstaltning, er ny forkyndelse ikke nødvendig. En forkyndelse, som er foretaget af en myndighed, som kunne foretage udpantningen, er også fyldestgørende, selv om det faktisk bliver en anden myndighed, der kommer til at foretage den.

Som nævnt ovenfor giver inddrivelseslovens § 2 mulighed for at erstatte forkyndelsen for de enkelte skyldnere med en bekendtgørelse. Denne form benyttes især ved inddrivelse af skatter til stat og kommune samt forskellige andre afgifter, der opkræves sammen med kommuneskatterne eller amtskatterne, f. eks. visse vejbidrag, pumpelagsbidrag m. m. og de i loven udtrykkeligt nævnte brandforsikringsbidrag. De tidligere lokalt anvendte forkyndelsesmåder som læsning til kirkestævne er formentlig overalt bortfaldet; således at der nu kun anvendes bekendtgørelse i aviserne. Forslaget indeholder en tilsvarende bestemmelse i stk. 2, men det er udtrykkelig bestemt, at bekendtgørelsen skal ske i de mest udbredte dagblade. Uden for Stor-København vil det normalt være de lokale dagblade, der må anses for mest udbredt blandt skyldnerne. Der vil intet være i vejen for, at man foruden i et eller

flere dagblade foretager bekendtgørelse i et ugentligt udkommende distriktsannonceblad.

Efter stk. 3 kan forkyndelse og bekendtgørelse først ske efter sidste rettidige betalingsdag. Det er også tilfældet eller de gældende regler idet forkyndelsen eller bekendtgørelsen også omfatter fogedens kendelse, der først meddeles, efter den nævnte dag. Endvidere kan udpantningen først begyndes en uge efter forkyndelsen eller bekendtgørelsen. Der er kun tale om en minimumsregel. Er der i andre love fastsat en længere frist, jfr. f. eks. § 27, stk. 3, i lov om beskatning til kommunerne af fast ejendom (lovbekendtgørelse nr. 384 af 23. juni 1969), må denne frist også overholdes. Bestemmelsen om, at fogeden skal fastsætte dagen for udpantningens begyndelse, er ikke medtaget i forslaget. Fastsættelsen må herefter foretages af den myndighed, der foranlediger forkyndelsen eller bekendtgørelsen iværksat.

Det må formentlig være alle bekendt, at inddrivelsen af visse ydelser f. eks. skatter og merværdiafgiften begyndes en vis kortere tid efter sidste rettidige betalingsdag. De periodiske bekendtgørelser om udpantningernes begyndelse dækker derfor næppe noget rimeligt behov. Det må i hvert fald i mange tilfælde være mere hensigtsmæssigt at erstatte bekendtgørelsen med en tydeligt fremhævet tilkendegivelse — f. eks. på skattebilletten eller den meddelelse, der udsendes om, hvad skyldneren skal betale — om, at udpantning vil blive begyndt på et vist tidspunkt efter sidste rettidige betalingsdag. Bestemmelsen i stk. 4 muliggør, at en sådan ordning indføres ved bekendtgørelse. Efter forslaget kan dagen for udpantningens begyndelse tidligst være en uge efter sidste rettidige betalingsdag.

Til § 8.

Bestemmelsen giver for udpantninger, der omfattes af loven, en værnetingsregel, der svarer til retsplejelovens § 241 a, der blev indføjet ved lov nr. 151 af 10. maj 1967. Reglen er dog af praktiske grunde ikke begrænset til ydelser, der vedrører erhvervsvirksomheden. Den vil formentlig særlig finde anvendelse på udpantning for ikke tilbageholdt A-skat og for afgifter, der opkræves af toldvæsenet. Kontrollen med arbejdsgivernes skattetræk i henhold til kildeskatteloven vil blive henlagt til den kommune, hvori virksomheden er beliggende, og det er derfor mest praktisk, at der også kan foretages udpantning for manglende indbetalinger af indeholdte skatter ved denne kommunes foranstaltning, selv om virksomhedens indehaver ikke har bopæl i kommunen. For så vidt angår afgifter, der opkræves af toldvæsenet, gælder, at de fleste af de virksom-